

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

BERNARD CORNWELL

ULTIMUL REGAT

Traducere din limba engleză
GABRIEL TUDOR / GRAAL SOFT

LITERA®

CUPRINS

Toponime	7
Prolog. NORTHUMBRIA, 866–867 D.HR.....	11
Partea întâi. O COPILĂRIE PĂGÂNĂ.....	41
Partea a doua. ULTIMUL REGAT	239
Partea a treia. ZIDUL DE SCUTURI	331
Notă istorică	393

Toponime

Modul de scriere a topónimelor în Anglia anglo-saxonă suscita controverse, neexistând un acord pe deplin acceptat nici măcar în privința denumirilor înseși. Astfel, Londra a fost redată ca Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster și Lundres. Fără îndoială, unii cititori vor prefera alte versiuni ale numelor de mai jos, dar de obicei am apelat la denumirea indicată în *Dicționarul Oxford al topónimelor din Anglia* pentru perioada domniei lui Alfred (871–899 d.Hr.). Însă nici această soluție nu este infailibilă. Insula Hayling se scria, în anul 956, atât Heilincigae, cât și Hæglingaiggæ. Nici eu nu am fost constant tot timpul; am preferat versiunea modernă, Anglia, termenului Anglaland, și în loc de Norðhymbra-lond am folosit Northumbria pentru a nu induce ideea că granițele străvechiului regat ar coincide cu cele ale țării moderne. Prin urmare, această listă este rezultatul unui compromis, la fel ca ortografierea în sine a denumirilor.

Æbbanduna

Abingdon, Berkshire

Dealul lui Æsc

Ashdown, Berkshire

Baðum (pronunțat

Bath, Avon

Bathum)

Basengas

Basing, Hampshire

Beamfleot

Benfleet, Essex

Beardastopol

Barnstable, Devon

Berewic	castelul Bamburgh, Northumberland
Berrocsire	Berwick-upon-Tweed, Northumberland
Blaland	Berkshire
Cantucton	Africa de Nord
Cetreht	Cannington, Somerset
Cippanhamm	Catterick, Yorkshire
Cirrenceastre	Chippenham, Wiltshire
Contwaraburg	Cirencester, Gloucestershire
Cornwalum	Canterbury, Kent
Cridianton	Cornwall
Cynuit	Crediton, Devon
Dalriada	Cynuit Hillfort, langa Cannington, Somerset
Defnascir	Scozia de Vest
Deoraby	Devonshire
Dic	Derby, Derbyshire
Dunholm	Diss, Norfolk
Eoferwic	Durham, County Durham
Exanceaster	York (de asemenea si Jorvic danez, pronuntat Yorvik)
Fromtun	Exeter, Devon
Gegnesburh	Frampton on Severn, Gloucestershire
Gewæsc	Gainsborough, Lincolnshire
Gleawecestre	The Wash
Grantaceaster	Gloucester, Gloucestershire
Gyruum	Cambridge, Cambridgeshire
Haithabu	Jarrow, comitatul Durham
Hamanfunta	Hedeby, asezare comerciala in sudul Danemarcei
Hamptonscir	Havant, Hampshire
Hamtun	Hampshire
Heilincigae	Southampton, Hampshire
	insula Hayling, Hampshire

Repton, Derbyshire
Hreapanduneameni și cărti

Kenet	râul Kennet
Ledecestre	Leicester, Leicestershire
Lindisfarena	Lindisfarne (Insula Sfântă), Northumberland
Lundene	Londra
Mereton	Marten, Wiltshire
Meslach	Matlock, Derbyshire
Pedredan	râul Parrett
Pictland	Scoția de Est
the Poole	Poole Harbour, Dorset
Readingum	Reading, Berkshire
Sæfern	râul Severn
Scireburnan	Sherborne, Dorset
Snotengaham	Nottingham, Nottinghamshire
Solente	Solent
Streonshall	Strensall, Yorkshire
Sumorsæte	Somerset
Suth Seaxa	Sussex (saxonii din sud)
Synningthwait	Swinithwaite, Yorkshire
Temes	fluiul Tamisa
Thornsæta	Dorset
Tine	râul Tyne
Trente	râul Trent
Tuede	râul Tweed
Twyfyrde	Tiverton, Devon
Uisc	râul Exe
Werham	Wareham, Dorset
Wiht	insula Wight
Wiire	râul Wear
Wiltun	Wilton, Wiltshire
Wiltunscir	Wiltshire
Winburnan	Wimborne Minster, Dorset
Wintanceaster	Winchester, Hampshire

Respect pentru oameni și cărți

PROLOG

Northumbria, 866–867 d.Hr.

Mă numesc Uhtred. Sunt fiul lui Uhtred, care era fiul lui Uhtred, iar tatăl lui tot Uhtred se chema. Sfetnicul tatei, un preot numit Beocca, scria acest nume Utred. Nu știu dacă astfel l-ar fi scris și tatăl meu, căci el n-avea habar să scrie și să citească, însă eu am deprins și scrisul și cititul, iar uneori iau pergamentele vechi din cufărul lor de lemn și văd numele scris Uhtred sau Utred sau Ughtred sau Ootred. Privesc aceste zapise ce susțin că Uhtred, fiul lui Uhtred, e singurul și îndrepătățitul stăpânitor al pământurilor străjuite cu grijă de stâlpi de piatră și de șanțuri și de stejari și de frasini, de mlaștini și de mare, și visez la acel ținut biciuit de valuri și de vânturi aspre și sălbatrice, sub cerul necuprins. Visez și știu că într-o zi îmi voi lua înapoi pământurile de la cei care mi le-au răpit.

Sunt un ealdorman, deși îmi place să mi se spună contele Uhtred, ceea ce înseamnă același lucru, și pergamentele îngălbene de vreme sunt dovada stăpânirii mele. Legea spune că pământul mi se cuvine, iar legea, după cum am fost învățați, e ceea ce ne face să fim oameni sub ascultarea lui Dumnezeu și nu jivine din sălbăticia pădurii. Însă legea nu mă ajută să-mi recapăt pământurile. Legea vrea un compromis. Legea crede că banii mă pot despăgubi pentru pierderea pământurilor. Mai presus de orice, legea se teme de răzbunare și de vărsare de sânge. Dar eu sunt Uhtred, fiul lui Uhtred, iar aceasta e povestea unei răzbunări. E o poveste despre cum o să-mi recapăt de la dușman ceea ce legea spune că-i al meu. Și este povestea unei femei și a tatălui ei, un rege.

El era regele meu, și tot ce am ii datorez lui. Mâncarea pe care o mănânc, casa unde stau și săbiile oamenilor mei, toate vin de la Alfred, regele meu, care mă urăște.

Respect pentru oameni și cărti

Povestea începe cu mult înainte ca eu să-l fi întâlnit pe Alfred.

Începe când eram un băiat de nouă ani și i-am văzut pentru prima dată pe danezi. Era anul 866, și pe atunci nu mă numeam Uhtred, ci Osbert, căci eram al doilea fiu al tatălui meu, și doar cel mai mare băiat primea numele Uhtred. Fratele meu avea șaptesprezece ani, era înalt și bine făcut, cu părul blond, ca toți bărbații din neamul nostru, și chipul ursuz al tatei.

În ziua când i-am văzut pentru întâia oară pe danezi călăream de-a lungul țărmului, fiecare cu un șoim pe încheietura mâinii. Alături de mine se aflau tata, fratele lui, fratele meu și o duzină de războinici. Era toamnă. Falezele erau încă înverzite, focile se lăsfăiau pe stânci și o mulțime de păsări marine se roteau în înaltul cerului, tipând ascuțit, prea multe ca să asmuțim șoimii asupra lor. Am călărit până am ajuns la apele puțin adânci ce despărțeau pământurile noastre de Lindisfarena, Insula Sfântă, și îmi amintesc că am rămas cu privirile ațintite asupra zidurilor risipite ale abației. Danezii o jefuiseră cu mulți ani înainte ca eu să vin pe lume; cu toate astea, mă-năstirea nu-și mai recăptase niciodată gloria de odinioară, deși călugării se întorseră acolo.

Din căte țin minte, ziua era foarte frumoasă, și poate chiar așa fusese. Poate că plouașe în ajun, dar nu sunt sigur. Soarele strălucea, valurile erau domoale, briza adia alene și toată lumea era fericită. Ghearele șoimului mă zgâriau prin mâneca de piele, iar capul său acoperit cu glugă se zbătea, când și când, la auzul chiotelor scoase de păsările albe ale mării. Plecaseră din cetate înainte de nămiezi, călărand spre nord; deși purtam șoimi, nu mergeam la vânătoare, ci mai curând îi dădeam tatei răgaz să-și limpezească mintea.

Eram stăpânii aceluia ținut. Tatăl meu, ealdormanul Uhtred, domnea peste toate pământurile aflate la miazăzi de Tuede și la miazănoapte de Tine, însă aveam un rege în Northumbria, iar numele lui, ca și al meu, era Osbert. El trăia la sud de noi și nu ne supăra cu nimic, rareori venind în nord. În ultimul timp, tronul era râvnit de un ealdorman pe nume Ælla, ce stăpânea

Respect pentru document și carte
peste dealurile de la vest de Eoferwic. Acesta ridicase o oaste pentru a-l răsturna pe Osbert și-i trimisese daruri bogate tatei, spre a-i câștiga prietenia. Abia acum îmi dau seama că de tatăl meu depindea soarta acestei răzvrătiri. Eu voi am să-l sprijine pe Osbert, din simplul motiv că regele legiuitor îmi purta numele și, la cei nouă ani ai mei, credeam, în chip prostesc, că orice om numit Osbert trebuie să fie nobil, bun și viteaz. De fapt, Osbert era doar un neghiob, însă era rege, și de aceea tata se codea să-l părăsească. Dar Osbert nu-i trimisese niciodată daruri și nici semne de respect, în vreme ce Ælla o făcuse deja, astfel că tatăl meu era frământat de îndoieri. Am fi putut aduna pe loc o sută cincizeci de războinici înarmați până în dinți, iar într-o lună am fi putut chema sub arme peste patru sute de oameni, deci, indiferent pe cine am fi sprijinit, respectivul ar fi fost rege și ne-ar fi rămas îndatorat.

Sau cel puțin aşa credeam.

Și apoi i-am văzut.

Trei corăbii.

Mi le amintesc lunecând dintr-un nor de ceață, și poate chiar aşa s-a și întâmplat; celealte imagini pe care le păstrez de atunci sunt ale unui cer fără nori, deci poate că n-a fost nici o ceață, ci doar mi s-a părut, fiindcă într-un moment marea era pustie, iar în clipa următoare am zărit brusc corăbiile, venind dinspre miazați.

Strașnice lucruri. Întâi au părut să se odihnească lipsite de greutate pe ocean, iar apoi, când vâslele s-au adâncit în valuri, boturile lor ascuțite au străpuns apa, înaintând ușor în timp ce provele și pupele, împodobile cu fiare aurite, dragoni și șerpi uriași, se ridicau pe rând. În acea îndepărtată zi de vară mi se părea că ambarcațiunile dansau pe apă, mișcate de aripile argintii ale vâslelor ce răsfrângneau razele soarelui ca pe niște așchii de lumină sub ochii mei vrăjiți.

– Rahat drăcesc! mormăi tatăl meu. Nu era un creștin prea pios, dar în acea clipă am înțeles că era speriat, fiindcă își făcea de zor semnul crucii.

– Dea Domnul să le îngheță Necuratul! spuse unchiul meu. Respect pentru oameni și cărți
Pe nume Ælfric, era un bărbat înalt și slab, întunecat la chip și cu o căutătură vicleană.

Cele trei corăbii pluteau spre miazañoapte, cu pânzele pătrate strânse pe catargele lungi, dar când am pornit la galop spre casă prin nisip, cu coamele cailor răscolate de vânt și șoimii cu cușme pe cap tipând a jale, navele străine se întoarseră după noi. Acolo unde faleza se prăbușise, lăsând în loc o râpă cu iarbă năpărâtă, am coborât în goană povârnișul, după care am luat-o pe cărarea de-a lungul țărmului către cetatea noastră.

Către Bebbanburg, căminul meu, care-mi este cel mai drag loc din lume, numit astfel după regina Bebba, stăpânitoarea acelor pământuri cu mult timp în urmă. Cetatea se ridică pe o stâncă semeață, curbată către mare. Valurile se izbesc de țărmul dinspre răsărit și se sparg însipumate de marginea nordică a stâncii, în vreme ce de-a lungul laturii apusene, între cetate și restul uscatului, se întinde un lac sărat, cu apă puțin adâncă. Ca să ajungi la Bebbanburg trebuie să tii drumul spre miazazi – o fație joasă de piatră și nisip, străjuită de un mare turn de lemn, Poarta de Jos, construită în vârful unui parapet de pământ. Am pătruns ca o furtună pe sub arcadă, cu bidivii în spume, am trecut în tropot pe lângă grânare, fierării, grajduri și staule, toate clădiri din lemn cu acoperișuri dese de stufoiu, și am urcat pe cărarea șerpuitoare spre Poarta de Sus, ce apăra vârful stâncii. Înconjurate de o palisadă din lemn, aceasta adăpostea sala unde tatăl meu ținea sfat și dădea ospețe. Ajunși acolo, am descălecat, lăsând slujitorii să ne ia caii și șoimii, și ne-am rezervat spre palisada dinspre răsărit, de unde am scrutat marea.

Cele trei corăbii erau acum aproape de insulele unde cuibăreau pufinii, iar focile dănuiau iarna. În timp ce le priveam, mama mea vitregă, speriată de tropotul copitelor, ieși din sală și urcă alături de noi pe palisadă.

– Diavolul și-a deschis măruntaiele, o întâmpină tatăl meu.

– Domnul și toți sfintii să ne păzească, murmură Gytha, făcându-și semnul crucii. N-o cunoscusem pe mama mea adevarată, care fusese a doua soață a tatei și murise în chinurile

facerii, ca și prima lui nevastă, aşa că atât eu, cât și fratele meu vitreg eram pe jumătate orfani. Dar o priveam pe Gytha ca pe mama mea și, la drept vorbind, era bună cu mine, mai bună decât tata, căruia nu-i plăceau prea mult țâncii. Gytha voia să mă fac preot, spunând că fratele meu mai mare avea să moște-nească ținutul și să devină războinic, spre a-l apăra, aşa că eu trebuia să-mi aflu altă cale în viață. Îi dăruise tatei doi fii și-o fiică, dar nici unul n-apucase să trăiască mai mult de un an.

Cele trei corăbii ajunseseră și mai aproape. Se părea că veniseră să cerceteze cetatea Bebbanburg, ceea ce nu ne îngrijora, căci toți știau că aceasta era de necucerit, aşa că danezii se puteau zgâri căt voiau. Nava cea mai apropiată avea două bânci gemene pentru vâslași, cu douăsprezece vâsle fiecare; când fu la o sută de pași de țarm, un bărbat de la bordul ei, îmbrăcat cu o cămașă de zale și cu o sabie în mâna dreaptă, sări în picioare și străbătu pe rând fusurile de care erau prinse vâslele, pășind de pe unul pe altul ca un dansator. Ne-am rugat să cadă, dar desigur că nu căzu. Avea părul blond și lung, foarte lung, și când ajunse la capătul navei, se răsuci pe călcâie și făcu drumul înapoi, tot peste vâsle.

– Corabia asta făcea negoț la gura râului Tine acum o săptămână, zise Ælfric, fratele tatei.

– Ești sigur?

– Da, am văzut-o, o recunosc după provă. Vezi scândura mai deschisă la culoare de la etravă? O știu. Dar atunci n-avea capul de dragon.

– Ei scot capetele de fieră atunci când fac negoț, spuse tata. Ce cumpărau?

– Schimbau blânuri pentru sare și pește uscat. Pretindeau că sunt negustori din Haithabu.

– Sunt negustori care caută sfadă acum, mormăi tata. Într-adevăr, danezii de pe cele trei corăbii încercau să ne provoace, izbindu-și săbiile și sulițele de scuturile pictate. Însă nu puteau face prea mult contra cetății, iar noi nu puteam face nimic ca să-i atacăm, deși tata poruncise să fie ridicată flamura cu lup, stindardul lui în bătălie. Cum nu bătea deloc vântul,

flamura atârna neputincioasă, aşa că păgânii nu se lăsară impresionați. După o vreme, plăcându-se să ne provoace, aceștia se aşezară la loc pe bânci și vâsliră înapoi, spre sud.

– Trebuie să ne rugăm, ceru mama mea vitregă. Mult mai Tânără decât tata, Gytha era o femeie durdulie, mică de statură, cu o claietă de păr blond și o mare venerație pentru Sfântul Cuthberg, căruia i se ruga convinsă că făcea minuni. În bisericuța de lângă sala de ospețe păstra un pieptan de fildeș despre care se spunea că ar fi fost folosit de sfânt ca să-și pieptene barba. Poate chiar aşa fusesese.

– Trebuie să acționăm, mărâi tata. Se răsuci spre noi și i se adresă lui Uhtred, fratele meu mai mare: Tu iei o duzină de oameni și vă îndreptați spre miazați. Nu-i scapi din ochi pe păgâni, dar nu faci altceva, ai înțeles? Dacă debarcă pe pământurile mele, vreau să știu unde anume.

– Da, tată.

– Dar să nu lupți cu ei, porunci tata. Îi urmărești de la distanță, iar până la căderea nopții te întorci aici.

Alți șase oameni fură trimiși să adune oastea din ținut, căci fiecare bărbat liber era dator să lupte pentru seniorul său. Tata se aștepta ca până în zori să aibă aproape două sute de războinici înarmați cu securi, sulițe și coase, în vreme ce gărzile lui, oameni care trăiau cu noi în Bebbanburg, aveau săbii bine lucrate și scuturi largi.

– Dacă danezii își dau seama că suntem mai mulți decât ei, nu vor lupta, îmi zise tata în acea noapte. Danezii ăștia-s ca niște câini. Inima lor e lașă, dar prind curaj atunci când atacă în haită.

Fratele meu încă nu se întorsese, dar nimeni nu-și făcea griji pentru asta. Uhtred era priceput, chiar dacă uneori nesăbuit, și fără îndoială că avea să sosească până în zori, aşa că tatăl meu poruncise să se agațe o făclie în inelul de fier din vârful Porții de Sus, pentru a-l călăuzi spre casă.

Ne consideram în siguranță, căci cetatea rezistase de fiecare dată asediilor; pe de altă parte, tata și unchiul meu erau îngrijorați că danezii se întorseră în Northumbria.

– Căută de-ale gurii, zise tata. Ticăloșii sunt flămânci. Vor să debarce, să fure niște vite și apoi să-și ia tălpășița.

Mi-am amintit de ce spusese unchiul, că văzuse corăbiile la gura râului Tine vânzând blănuri pentru pește uscat: cum de erau flămânci, dacă tocmai își cumpăraseră de-ale gurii? Dar n-am spus nimic. Eram doar un băiat de nouă ani, ce știam eu despre danezi?

Știam că erau niște păgâni sălbatici și înfricoșători. Știam că în urmă cu două generații, cu mult înainte să mă nasc eu, corăbiile lor prădaseră adesea coastele noastre. Știam că părintele Beocca, sfetnicul tatei și preotul nostru, se ruga în fiecare duminică să fim cruțați de furia oamenilor Nordului, dar acea furie mă ocolise. Nici un danez nu ne călcase pământurile de când mă născusem, însă tata avusesese de-a face cu ei în tinerete, iar în acea noapte, pe când aşteptam întoarcerea fratelui meu, se apucă să ne povestească despre vechii săi dușmani. Aceștia veneau, zicea el, de pe tărâmurile de la miazănoapte, învăluite mereu în negură și ghețuri, și venerau zei păgâni, aceiași la care ne încchinaseră și noi înainte ca lumina lui Hristos să ne binecuvânteze. Când veniseră pentru prima oară în Northumbria, spunea tata, niște dragoni însăspăimântători brăzdaseră cerul, sulițele prelungi ale fulgerelor pârjoliseră dealurile, iar marea fusese zguduită de vârtejuri.

– Sunt trimiși de Domnul să ne pedepsească, bâigui timidă Gytha.

– Să ne pedepsească pentru ce? se stropși tata.

– Pentru păcatele noastre, îl lămuri ea făcându-și semnul crucii.

– La naiba cu păcatele noastre. Vin aici pentru că sunt flămânci.

Tata era iritat de cucernicia mamei mele vitrege și nu voia să renunțe la flamura cu cap de lup care proclama descendența noastră din Woden, străvechiul zeu saxon al războiului. Lupul, îmi șoptise Ealdwulf, fierarul, era una dintre cele trei sălbăticinuși îndrăgite de Woden, celealte fiind vulturul și corbul. Mama voia ca pe flamura noastră să fie înfățișată crucea, dar

tata se mândrea cu strămoșii noștri, deși rareori vorbea despre Woden. Chiar și la nouă ani, înțelegeam că un bun creștin n-ar fi trebuit să se mândrească deloc cu faptul că era zămislit dintr-un zeu păgân, însă îmi plăcea ideea că aş fi fost scoborâtor dintr-un zeu, iar Ealdwulf îmi spunea adesea povești despre Woden, despre cum ne răsplătise neamul dându-i în stăpânire ținutul numit Anglia, cum azvârlise cândva o suliță drept în Lună, cum scutul său putea întuneca, în mijlocul unei zile de vară, cerul și cum putea secera toate spicile din lume cu o singură lovitură a uriașei sale săbii. Poveștile acelea îmi plăceau grozav. Erau mai frumoase decât poveștile Gythei despre minunile Sfântului Cuthbert. Creștinii, mi se părea mie pe atunci, jeleau întruna, spre deosebire de închinătorii la Woden.

Așteptam în sala de ospete. Era, și chiar mai este și azi, o încăpere mare, din lemn, cu acoperiș des și grinzi groase, cu o harpă pe un podium din scânduri și o vatră din piatră în mijlocul podelei. În fiecare zi era nevoie de o duzină de slujitori ca să mențină focul aprins: târau buștenii groși pe drum, treceau cu ei de porți și îi așezau într-un morman mai înalt decât biserică, pentru a avea provizii de lemn toată iarna. La marginile sălii erau lavițe de lemn așezate pe un strat gros de pământ bătătorit și acoperite cu pleduri din lână; acolo obișnuiam să stăm, la adăpost de fum. Ogarii stăteau pe dușumeaua prinsă cu scoabe mari de fier, unde oamenii de rând puteau mâncă și ei, la cele patru mari sărbători de peste an.

În acea noapte nu aveam însă mâncare de ospăț, ci doar pâine, brânză și bere. Pe când îl aștepta pe fratele meu, tata se întreba, cu glas tare, dacă danezii erau iarăși fără de astămpăr.

– De obicei vin după mâncare și după jaf, îmi zise, dar în unele locuri s-au stabilit pentru totdeauna, furând pământurile oamenilor.

– Crezi că ne vor pământurile, tată?

– Ei vor să ia pământurile oricui, răspunse el nervos. Întotdeauna întrebările mele îl scoteau din fire, dar în acea noapte era îngrijorat, aşa că nu se opri din vorbă: Pământurile lor sunt toate numai piatră și gheață și sunt amenințate de uriași.

Responzări și reacții Aș fi vrut să-mi destăinuie mai mult despre uriași, însă căzuse pe gânduri.

– Strămoșii noștri, urmă el după o vreme, au cucerit aceste pământuri. Le-au luat și le-au muncit și le-au păstrat. Nu renunțăm la ce ne-au dăruit străbunii. Ei au venit de peste mări și au luptat aici și și-au construit case și tot aici au fost îngropăți. Aceasta e țara noastră, plămădită cu sângele nostru și sprijinită pe oasele noastre.

Era furios, lucru deloc de mirare pentru un om cu o fire atât de aprigă, și mă privea pieziș, ca și cum s-ar fi întrebăt dacă eram îndeajuns de puternic încât să pot păstra această țară a Northumbriei pe care strămoșii noștri o cuceriseră cu sabia și sulița, cu sânge și măceluri.

Am dormit câteva ceasuri. În timpul ăsta, tata s-a dus să inspecteze palisada, dar până în zori s-a întors. Trezit de trâmbițatul cornului de la Poarta de Sus, am ieșit bâjbâind în lumina slabă a dimineții. Am apucat să văd că iarba era înrourată, iar un vultur de mare dădea târcoale prin înalturi. Ogarii tatei țâșniră pe ușă, ieșind în întâmpinarea sunetului grav. L-am zărit pe tata alergând spre Poarta de Jos și l-am urmat, croindu-mi drum printre oamenii ce se înghesuiau pe întăritura de pământ, zgâindu-se la drum.

Dinspre miazați veneau vreo zece călăreți, se vedea de departe cum roua prelinsă de pe copitele cailor sclipea în lumină. Calul fratelui meu era primul, un armăsar vărgat, cu ochi sălbatici și mers țanțoș. N-aș fi putut pentru nimic în lume să-l confund cu alt bidiviu, dar nu Uhtred era cel care-l călărea. Omul din șa avea părul lung și auriu, răsfirat precum cozile cailor în timp ce călărea. Purta cămașă de zale, o teacă de sabie la șold și o secure agățată peste umăr, și am fost sigur că era același bărbat care dansase pe vâsle în ajun. Tovarășii lui erau îmbrăcați în piele sau lână. Când se apropiară de cetate, bărbatul cu păr lung le făcu semn să-și strunească armăsarii, însă el continuă să înainteze. Veni până la o aruncătură de săgeată de ziduri, deși nici unul dintre noi nu-și armase arcul, după care își opri calul și ridică ochii spre poartă. Urmări cu privirea

lungul sir de războinici de pe palisadă, având pe chip un zâmbet batjocoritor, apoi se aplecă, azvârli ceva pe cărare și cărmi calul înapoi, împungându-l cu călcâiele. Bidiviul țâșni în goană, urmat de restul cetei, și cu toții porniră în galop către miazați.

Ceea ce aruncase străinul pe cărare era capul retezat al fratelui meu. Când îi fu adus, tata îl privi timp îndelungat, dar nici un mușchi nu i se clinti pe chip. Nu plânse, nu se încruntă, nu se strâmbă, ci doar rămase cu ochii pironiți la capul tăiat al fiului său cel mare. În cele din urmă, își îndreptă privirea spre mine:

– Din această zi, spuse el, te vei numi Uhtred.

Astfel mi-am căpătat numele.

Părintele Beocca insistă să fiu botezat din nou, altfel Dumnezeu din ceruri n-ar fi știut, atunci când aveam să ajung acolo, cine eram, sosind cu numele de Uhtred. Am protestat, însă Gytha voia botezul, și tata ținea mai mult la mulțumirea ei decât la părerea mea. Prin urmare, aduseră un butoi plin cu apă de mare în biserică, iar părintele Beocca mă puse să intru în el și-mi turnă apă peste cap.

– Primește, Doamne, pe robul Tău, Uhtred, în tovărășia sfinților și primește-l în rândurile celor mai strălucitori îngeri, îngână el pe nas.

Trag nădejde că sfinților și îngerilor le este mai cald în ceruri decât mi-a fost mie în acea zi. După ce botezul fu isprăvit, Gytha plânse pentru mine, deși n-aveam habar de ce. Mai bine ar fi plâns moartea fratelui meu.

Apoi am aflat și ce se întâmplase cu el. Cele trei corăbii daneze acostaseră la gura râului Aln, unde se afla o mică aşezare de pescari. Localnicii fugiseră în pădure spre a-și păzi pielea, numai câțiva rămânând să vegheze gura râului dintre copacii aflați pe dealul de lângă sat. Ei ne înștiințară că fratele meu sosise la căderea nopții și văzuse cum vikingii dădeau foc caselor. Li se spunea vikingi când prădau, dar danezi sau pagâni când făceau negoț. Acei oameni incendiau și jefuiau, deci erau recunoscuți drept vikingi. Se părea că puțini dăduseră năvală în sat, majoritatea rămânând pe corăbii. Din acest motiv,

fratele meu, decisese să-i atace pe invadatori, însă, firește, fusese o capcană. Danezii îi văzuseră pe călăreții noștri venind și ascunsescă echipajul uneia dintre corăbii la nord de sat. La un semn, cei patruzeci de dușmani se furăseră în spatele pâlcului condus de fratele meu și-i uciseseră pe toți ai noștri. Tata susținea că moartea fratelui meu fusese cu siguranță rapidă, ceea ce era o consolare pentru el, dar de fapt lucrurile nu stătuseră deloc aşa: Uhtred trăise suficient pentru ca danezii să descopere cine era – altfel de ce i-ar fi adus capul retezat înapoi la Bebbanburg? Pescarii pretinideau că încercaseră să-l avertizeze, însă aveam îndoielii că o făcuseră. Oamenii spun asemenea lucruri ca să nu fie ei învinovați pentru nenorocirile produse, dar, indiferent că fratele meu fusese sau nu prevenit, el acum era mort, iar danezii luaseră cu ei treisprezece săbii tăioase, treisprezece cai buni, o cămașă de zale, un coif și vechiul meu nume.

Din păcate, asta n-a fost tot. Un raid întreprins de trei corăbii nu era un eveniment important, dar, la o săptămână după moartea fratelui meu, am auzit că o mare flotă daneză pătrunse pe râuri în amonte și cucerise Eoferwic. Invadatorii obținuseră acea victorie din Ziua Tuturor Sfinților, care-o făcu pe Gytha să plângă amarnic, căci, susținea ea, era un semn că Dumnezeu ne părăsise. Existau totuși și vești bune, căci se părea că regele Osbert, fostul meu tiz, se aliase cu rivalul lui, regele Ælla, și căzuseră amândoi de acord să lase pizma deoară, să-și unească forțele și să recucerească Eoferwic. Lucrul acesta părea ușor de făcut, dar cerea timp. Solii călăriră de colo colo, sfetnicii ticiuiră planuri, preoții se rugară, și aşa se întâmplă că abia de Crăciun Osbert și Ælla se legară cu jurământ să lupte împreună. Îi chemară la oaste și pe oamenii tatălui meu, dar firește că nu puteam mărșălu în plină iarnă. Danezii se aflau în Eoferwic și i-am lăsat acolo până la începutul primăverii, când sosi vestea că oastea northumbriană avea să se adune la marginea orașului. Spre marea mea bucurie, tata îmi porunci să călăresc alături de el.

– E prea Tânăr, protestă Gytha.

Respect pe care îl păzesc și îl respectă. Are aproape zece ani, zise tata, și trebuie să învețe să lupte.

– Te-ar sluji mai bine dacă ar continua să învețe, insistă ea.

– Un grămătic mort nu-i de nici un folos pentru Bebbanburg, o repezi tata, iar Uhtred e acum moștenitorul legiuitor și trebuie să învețe să lupte.

În noaptea aceea îl puse pe Beocca să-mi arate pergamentele ținute în biserică, pergamente care spuneau că noi stăpâneam ținutul. Beocca se străduia de doi ani să mă învețe să citesc, dar eram un elev îndărătnic și, spre disperarea lui, abia dacă deslușeam slovele. Cu un oftat prelung, îmi spunea pentru a mia oară ce înseamnă fiecare.

– Aceste slove descriu pământul pe care îl stăpânește tatăl tău, spunând că ținutul e al lui, după legea lui Dumnezeu și după legea noastră.

Se părea că într-o bună zi pământurile aveau să fie ale mele, căci în acea noapte tata dictă un nou testament prin care rânduia că, atunci când el își dădea sufletul, cetatea Bebbanburg să fie moștenită de fiul lui, Uhtred, adică de mine, și tot eu să devin ealdorman, urmând ca toți oamenii dintre Tuede și Tine să-mi jure credință.

– Cândva, noi eram regi aici, iar ținutul nostru se numea Bernicia, îmi zise el când își apăsa inelul cu pecete pe ceară roșiatică, lăsând urma unui cap de lup.

– O să fim iarăși regi, adăugă unchiul meu, Ælfric.

– Nu contează cum ne numesc oamenii, câtă vreme ni se supun, rosti tăios tata.

Își puse fratele să jure pe pieptanul sfântului Cuthbert că va respecta noul lui testament și mă va recunoaște drept Uhtred de Bebbanburg. Ælfric jură.

– Dar nu se va întâmpla nimic rău, zise tata. Îi vom măcelări pe acești danezi ca pe niște oi în țarc și ne vom întoarce încărcați cu prăzi și glorie.

– Așa să ne ajute Dumnezeu! șopti Ælfric.

Ælfric și treizeci de războinici urmău să rămână la Bebbanburg, să păzească femeile și cetatea. În noaptea aceea, unchiul meu îmi făcu daruri: un pieptar de piele menit să mă apere de

loviturile de sabie și, mai ales, un coif în jurul căruia Ealdwulf, fierarul, petrecuse o bandă de bronz aurit.

– Așa vor ști că ești un prinț, spuse Ælfric.

– Nu e un prinț, ci moștenitorul unui ealdorman, îl contrazise tata, deși se vedea că era mulțumit de darurile fratelui său. La rândul lui, îmi dădu o sabie scurtă și un cal. Era o sabie veche, cu lama retezată și o teacă de piele încovitată în lână. Avea un mâner scurt și grosolan, era greoaie, dar în noaptea aceea am dormit cu ea sub pătură.

A doua zi de dimineață, pe când mama mea vitregă se jelea pe palisada Porții de Sus, am pornit la război, sub cerul curat și albastru. Două sute cincizeci de războinici se îndreptau spre miazăzi, urmând flamura cu cap de lup.

Era anul 867 și era pentru prima oară când mergeam la război. De atunci nu m-am mai oprit niciodată.

– Nu vei lupta în zidul de scuturi, îmi spuse tata.

– Am înțeles, tată.

– Doar bărbații pot sta în zidul de scuturi, adăugă el, dar tu vei privi, vei învăța și vei descoperi că izbitura cea mai primedioasă nu vine de la sabia sau securea pe care o vezi, ci de la ceea ce nu vezi, de la sabia care apare pe sub scuturi și-ți seceră gleznele.

Continuă să-mi dea sfaturi pe un ton morocănos pe când urmam lungul drum către miazăzi. Dintre cei două sute cincizeci de oameni cu care ne îndreptam din Bebbanburg către Eoferwic, o sută douăzeci erau călare. Aceștia erau gărzile tatălui meu și cei mai instăriți țărani, cei care-și puteau permite să aibă un fel de armură, scuturi și săbii. Restul oamenilor nu erau bogați, dar îi juraseră credință tatei; mărsăluiau înarmați cu seceri, sulițe, coase, harpoane, topoare sau arcuri de vânătoare. După cum fuseseră instruiți, aveau la ei desagi cu mâncare pentru o săptămână – pâine tare, brânză și mai tare și pește afumat. Mulți erau însotiti de femei. Deși tata dăduse pronunță să nu vină nici o femeie cu noi, nu le trimisese acasă, recunoscând că femeile oricum s-ar fi ținut scai de oastea lui